

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

UUS LOOTUS

8. RAAMAT

Robyn Carr
A New Hope
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2015 by Robyn Carr
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E04307316
ISBN 978-9949-25-886-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Üks

Baskid oskavad tõepoolest pulmi pidada, mõtles Ginger Dysart. Laulatusel ei olnud ta viibinud ja arvestades kurbust, mida ta oli viimase aasta jooksul kogenud, oli ta ka peole tulemise suhtes kahevahel olnud. Tema enda abielu oli vaevu alata saanud, kui see juba lahutusega lõppes. Aga tal oli väga hea meel, et ta oli peole tulnud. Tegemist oli suurejoonelise etnilise etendusega: Baski toidud, muusika, tantsud. Pr uut ja peigmees, Peyton ja Scott Grant, olid paar korda üle tantsupõranda keere l nud ning seejärel teineteisest lahkunud, et Scott saaks oma emaga ja Peyton isaga tantsida. Ja siis tuli terve rida nägusaid tumedapäiseid mehi, kes pruuti endale nõudsid: vennad, sugulased, onud.

Paco Lacoumette juhatas pidu kuningale omase enesekindlusega ja oli ilmselgelt oma elemendis. Paarid lõpetasid tantsimise ning tantsupõrandale tulid rahvuslikes valgetes rõivastes, punaste vestide ja mütsidega baski mehed ning korraldasid publiku metsiku aplausi saatel tõelise vaatemängu. Seejärel tulid põrandale tagasi paarid. Isegi Ginger tiriti tantsima, vaatamata tema püüdlustele kutsule ei öelda. Ta tantsis tuttavate mees- tega – Cooperi, Spenceri, Maci ja Scottiga – ja nendega, keda

ta ei tundnud, nägusate, tõmmude Lacoumette'ide pereliikmetega. Mingil hetkel märkas ta Grace'i kallimat Troyd, kes oli ilmselt äsja kohale jõudnud. Gingeri ülemus ja Thunder Pointi lillepoe omanik Grace arvas, et Troy ei jõua, ja oli väga pettunud olnud, aga mees oli kohal ning keerutas Grace'i peaaegu professionaalse osavusega ringi. Grace'i säravast näost võis arvata, et ta oli ülirohõmus!

Veini voolas, toitu toodi aina juurde, õhtut täitis tants ja naer. Ginger tundis end üle pika aja ilusana. Tal oli seljas uus, tema saledat figuuri järgiv kleit. Ta oli viimastel kuudel palju kaalust alla võtnud; mehed vaatasid teda nagu ei kunagi varem ja ta isegi nautis nende pilke. Lõbusad, tumedapäised baski mehed ei püüdnudki oma hindavaid pilke varjata.

Kogu õhustik oli nõiduslik: teismelised tantsisid või jooksid mööda õue ja viljapuuaeda ringi, hiilisid suudluste varastamiseks puude taha, lapsed istusid isade, vanaisade ja onude kükil, naised löid muusika rütmis käsi kokku, naersid, laulsid ja peksid keelt. Peyton ja Scott olid tantsupõrandal väga nõutud ning laulude vahele lausuti tooste. Lacoumette'ide peres oli liiga palju inimesi, et nende kõikide nimesid meelde jätta, aga Ginger tundis tänu neile, et ta on teretunud ja hinnatud, sest nad tänasid teda korduvalt selle eest, et ta aitas Grace'il pulmadeks lilli kohale toimetada.

Ühte tumedaverelist ja nägusat meest oli ta kohe märganud, sest ta oli ainuke, kes paistis tusane ja õnnetu olevat, ja nüüd, kui Ginger oma laua ääres seisis, lähenes mees talle. Tal oli tõmmu ja kena välimus ning mereröövlile või äkki hoopis sarimõrvarile omane tuline pilk. Ja ta oli Gingeri välja valimise väga täpselt ajastanud – kõik teised tema lauast tantsisid.

„Terekest, ilus preili,“ lausus ta viltuse naeratusega. Tema keel oli pehme. See seletas vähemalt osaliselt poolvidukil silmi ja mossis suud – ilmselgelt oli ta purjus. Noh, seda juhtus pulmades sageli, eriti sellistes, kus veini nii ohtralt voolas.

„On aeg tantsida!“ sõnas mees.

„Aitäh, aga ma jätan selle loo vahele,“ vastas Ginger.

„Hmm,“ ütles mees lõuga silitades. „Siis peaksime kohe heinalakka minema!“

Ginger oli vapustatud. Aga ta säilitas enesevalitsuse ja enesekindluse. „Ma jätan selle ka vahele.“

„Ei, tule minuga kaasa,“ sõnas mees. „Sina ja mina – teeme ära.“ Seejärel sirutas ta käe Gingeri poole. Ja krabas tema paremat rinda.

Ginger kiljatas ja tõukas ta eemale. Mehe jalad jäid millegi taha kinni, ta kukkus tagurpidi üle tooli ja lõi maandudes pea ära. Seal ta siis lamas, liikumatult ja meelemärkuseta.

„Appi,“ ütles Ginger. Seejärel valjemini: „*Appi!*“

Ta pälvis palju rohkem tähelepanu, kui tahtis või ootas. Ja loomulikult hakati küsimusi esitama. *Mis juhtus? Kas sa said viga? Kas ta vajus ära? Kas ta on surnud?*

„Ta krabas mind,“ ütles ta, liigutades kätt rindade piirkonnas, ilma neile osutamata või sõna otse välja ütlemata. „Ma lükkasin ta eemale, ta kukkus ja... ta lõi vist pea vastu lauda ära.“

Mees lebas selili, jalad veidras asendis.

Peyton ja Scott jõudsid mõne sekundiga kohale. Scott kükitas, kergitas mehe silmalaugusid, kontrollis pupille. „Noh, need on ühesugused, aga pagan... kui suured. Kas ta tarvitab midagi?“ küsis ta oma abikaasalt.

„Jah, veini,“ ütles Peyton. „Enne tantsu algust kulistas ta terve lähkritäie alla.“

Siis trügis Paco läbi rahvasumma. „Ma teadsin, et see nii lõpeb,“ sõnas ta. „Teda polnud võimalik pidurit tõmbama panna.“

„Me peaksime vist kiirabi kutsuma, tema peast röntgenpildi teha laskma, veendumaks, et ta koljuluud pole murdunud,“ lausus Scott.

„Tema pea on puust tehtud,“ sõnas Paco. „Talle oleks paras, kui teda õe pulmast kandraamiga minema tassitakse ja ta õõ haiglas peab veetma.“ Paco sirutas käe laual oleva jääanuma poole. Kõik nihkusid otsemaid kaugemale, sest nad teadsid, mis järgneb. Peyton tõmbas Scotti ära, samal ajal kui Paco võttis ämbrist veinipudeli, asetas selle lauale ja kallask mehe jääveega üle.

Mees puristas, köhis ja tõusis istukile.

„Näete, mis ma ütlesin? Puupea. George! Sal! Mikie! Viige Matthew õe pulmast minema. Peitke ta autovõtmed ära.“ Mehed asusid otsemaid tegutsema. Paco vaatas Gingerile otsa ja sõnas: „Alati leidub üks selline ka. Ma palun vabandust.“ Seejärel vaatas ta koguneva rahvahulga poole ja plaksutas käsi. „Ma arvan, et mul on aeg oma naisega tantsida.“

Grace saabus kohale ja trügis läbi inimesumma. „Ginger! Kas kõik on korras?“

„Ma ei ole kindel,“ sõnas ta, vaadates mehi lahkumas – kolm neist kindla sammuga, üks ohtlikult taarumas.

„See on minu vend Matt,“ ütles Peyton. „Tal on probleeme. Lahutuse pärast. Ta lahutas pisut rohkem kui aasta tagasi, aga tundub, et ta on endiselt väga kibestunud. Tundub, et pulmad ei too temas just parimat esile. Ega ta sulle haiget teinud?“

„Ta ei jõudnud mind päriselt puudutada,“ lausus Ginger. „Hakkasin nagunii head aega ütlema. Lähen ööseks oma vanemate juurde Portlandi.“

„Ma löön Matti maha,“ sõnas Peyton.

„Naudi lihtsalt ülejäänud pidu,“ lausus Ginger. „Keegi ei saanud viga. Vähemalt mina mitte. Issand, loodan, et ma talle haiget ei teinud.“

„Sa kuulsid, mis isa ütles – tema pea on puust.“

„Ma helistan hommikul,“ ütles Grace. „Troyl läks siia sõites auto katki, me peame vaatama, mis seisus see hommikul on, ja välja mõtlema, kuidas me kõik koju saame. Mul on kaubik, sina vii isale tema auto tagasi.“

Ginger pöördus Peytoni poole. „Pidu oli imetore. Sina näed rabavalt kaunis välja. Ja ma just mõtlesin endamisi, et baskid kohe oskavad pulmi pidada.“

Gingeri vanemad Dick ja Sue olid teda oodanud. See andis selgelt märku sellest, kui väga nad tema pärast muretsesid: nad olid ka pärast kella kümnet üleval, kuigi tavaliselt läksid voodisse enne kella üheksat. Ja kui Ginger tупpa astus, tõusid mõlemad tugitoolist püsti. Nad vaatasid talle ootava pilguga otsa.

„Kas sul oli lõbus?“ küsis Sue kõhklevalt.

„Mul oli väga tore,“ sõnas Ginger. „Lilled olid ilusad, pulmalised nägid oivalised välja ja pidu oli nagu muinasjutus. Te ei kujuta ette ka, kui lõbusad on baski tants ja muusika. Ja toit? Jumaluke, toit oli lausa imeline. Ma olen rampväsinud, lähen otsejoones voodisse.“

„Kas sul on oma toas... hea olla, Ginger?“ küsis Sue.

„Jah, muidugi. Ja aitäh, et te selle minu jaoks nii kenaks tegite.“

Ta suudles mõlemat põsele ja läks ülakorrusele. Suurde magamistuppa, millega oli ühendatud väike lastetuba. Seal oli

tema jaoks remont tehtud, kui ta oli rasedana ja üksinda vanemate juurde elama tulnud; see oli tuba, kus ta oli oma pisikese poja eest need lühikesed neli kuud hoolitsenud.

Ginger oli viimased kuu aega elanud oma isapoolse sugulase Ray Anne'i juures Thunder Pointis. Just Ray Anne'i kaudu oli ta saanud endale Grace'i lillepoes töö, mis tõepoolest tema elu päästis. Enne kui ta koos Grace'iga tagasi Portlandi sõitis, et pulma minna ja nädalavahetuseks vanematele külla jääda, oli Ray Anne Suele helistanud ja palunud tal ära panna kõik beebiasjad, mida Ginger oli vaadanud sellest ajast peale, kui tema laps rohkem kui üheksa kuud varem surnud oli. Võrevoodi ja voodikarussell olid kokku pandud, riided sahtlitest ära võetud, kastidesse pakitud ja hoiule pandud, sellised tarbeesemed, nagu turvahäll, lamamistool, kott-tool, vannitarbed ja mähhimislaud, olid kõik läinud. Ginger ei arvanud, et vanemad olid need ära andnud, aga silma alt olid need ära pandud. Ilmselt põõningule või garaaži. Ülemises kummutisahtlis oli vaid üks raamitud pilt Gingerist ja Joshist.

Ta võttis selle välja, asetas öökapile ja pani pidžaama selga.

Kui isa oli üsna emotsionaalses toonis teinud ettepaneku, et Ginger võiks Thunder Pointi minna ja vähemalt paar nädalat Ray Anne'i juures elada, ei tahtnud ta sellest kuuldagi. Aga oli selge, et vanemad vajasisid tema leinast puhkust. Nüüd oli Gingeril väga hea meel, et ta oli sinna läinud. Thunder Pointis oli tal vähemalt illusioon, et ta liigub oma eluga edasi. Tal oli Ray Anne'i pealekäimisel uus ja parem välimus. Tal oli tore töö lillepoes. Ta oli korralikult maganud ja tal oli söögiisu tagasi tulnud. Oh, ta igatses väikese Joshi järele nagu ikka. Aga ta elas edasi.

Ginger puges vanematekodus voodisse, keeras foto endast ja oma beebist enda poole, jättis tule põlema, et seda näha, ja nuttis.

Troy Headly oli Peytoni ja Scotti laulatusest ilma jäänud ja vaevu peole jõudnud. Tema džiiip oli teel katki läinud ning autoabi pidi puksiiri kohale saatma. Vähemalt oli puksiirjuht nõustunud teda ära viskama Lacoumette'ide farmi, kus pidu toimus, aga nüüd pidi ta koos Grace'iga lillepoe kaubikus Portlandi hotelli sõitma. Nad andsid kaubiku parkija hoolde ja läksid end tuppa registreerima. Päev ei läinud nii, nagu Troy oli lootnud.

Aga ta oli abieluettepaneku teinud. Pirnipuusalus, samal ajal kui teised olid selle kõrval suures telgis pidutsenud. Ja Grace oli jaa öelnud.

Kui ta viimaks ometi naisega kahekesi hotellitoas oli, suudles ta Grace'i oimetuks. „Kas sulle päriselt ka sõrmus meeldib, Gracie? Sest me võime juveliiri juurde minna ja parema valida...“

„Sa ei võta minult sõrmust ära!“ lausus Grace tunnetest tulvil häälel. Ta pani selle sõrme. „Sa valisid selle ise välja ja see meeldib mulle väga! Ma armastan sind. Ma ei saanud seda täna õhtul sõrmes kanda ja endale sel moel tähelepanu tõmmata – täna oli Peytoni päev. Aga kohe, kui koju jõuame, näitan sõrmust kõigile.“ Seejärel oli Grace see, kes tõsines. „Oled sa selles kindel, Troy? Sest sa ei tahtnud nii ruttu abielluda...“

Troy naeris, keeras ta hoogsalt ringi ja tõmbas voodile. Ta võttis naisel kingad jalast ja libistas käe mööda tema reit ülespoole. „Ma ei tahtnud nii ruttu lapsi ka saada, aga tead mis?“